

Libris RO
Respect pentru oamenii scrierii

MICHAEL CONNELLY

CHIPUL DUR al DESPĂRȚIRII



Trăgeau spre zona de aterizare, ascunși printre firele înalte ale ierbii-elefantului. Cinci dintre ei stăteau de jur împrejurul elicopterului.

- Hai, sus! Sus! Sus! le strigă cineva, de parcă oamenii trebuiau împinși de la spate, amintindu-le că trăiau cele mai primejdioase clipe din viață.

Vârtejul creat de elicea elicopterului înclina la pământ firele de iarba și împrăștia fumul de marcaj în toate direcțiile. Zgomotul era asurzitor în timp ce pilotul schimba viteza turbinei, pregătindu-se pentru o decolare rapidă. Soldații îi ajută să urce în elicopter, iar aparatul își luă imediat zborul, zăbovind pe pământ cât o libelulă pe apă.

Zăreau marginea pădurii prin ușa din stânga în timp ce elicopterul se înălța în aer, începând apoi să se incline. Văzură atunci, printre copacii banian, gurile armelor de foc.

- Lunetiști! strigă cineva, de parcă mitraliorul din dreptul ușii n-ar fi înțeles cu cine avea de-a face.

Era o ambuscadă. Trei salve de foc, trei lunetiști. Așteptaseră ca elicopterul să-și ia zborul, căci era o țintă ușoară la 180 de metri înălțime.

Soldatul ripostă, deschizând focul cu mitraliera M60 și spulberând crestele copacilor cu o ploaie de gloanțe. Dar salvele lunetiștilor continuau fără încetare. Elicopterul nu era blindat, decizie luată la peste 14 500 de kilometri depărtare în favoarea vitezei și a ușurinței de a fi manevrat, dar în defavoarea protecției.

Un glonț lovi carcasa turbinei, amintindu-i unuia dintre oamenii aflați la bord zgomotul unei mingi de baseball aruncate pe capota unei mașini dintr-o parcare. O altă salvă spulberă geamul cabinei, nimerindu-i dintr-un singur foc pe pilot și pe copilotul său. Pilotul muri pe loc, iar copilotul își încreștează mâinile la gât într-o încercare instinctivă, dar zadarnică, de a opri hemoragia. Aparatul începu să se rotească necontrolat în sensul acelor de ceasornic. Se îndepărta de copaci, îndreptându-se spre orezării. Oamenii din spate începură să țipe, neputincioși. Cel căruia salvele de foc îi treziseră amintiri legate de baseball încerca să se orienteze. Lumea de afară se învârtea amețitor. Își ținea ochii ațintiți asupra unui singur cuvânt gravat pe peretele din metal ce despărțea cabina pilotului de cală. Advance – era scris, litera A fiind străbătută de o bară transversală sub forma unei săgeți cu vârful îndreptat înainte.

Nu-și desprinse ochii de la cuvântul nici în momentul în care tipetele deveniră tot mai puternice, iar elicopterul începu să piardă din altitudine. Șapte luni petrecute în misiuni de recunoaștere și, acum, în operațiuni de scurtă durată. Știa că nu avea cum să scape cu viață. Acesta era sfârșitul.

– Țineți-vă bine! Țineți-vă bine! strigă cineva, ca și când cei de la bord ar fi avut vreo sansă să supraviețuiască impactului. Și exploziei ce urma. Sau soldaților Viet Cong care aveau să îi atace înarmați cu macete.

Era ultimul lucru pe care îl mai auzi.

Pe când ceilalți tipau însăspământați, el rosti un nume în șoaptă:

– Vibiana...

Știa că nu o va mai vedea vreodată.

– Vibiana...

Elicopterul se prăbuși într-o orezărie și explodă în mii de bucăți. Câteva clipe mai târziu, combustibilul luă foc, mistuind în flăcări resturile aparatului și răspândind văpăile pe suprafața apei. Un nor negru de fum se înălță în aer, marcând aria ca un indicator al zonei de aterizare.

Lunetiștii își încărcă din nou armele, așteptând venirea elicotterelor de salvare.

1

Pe Bosch nu-l deranja întârzierea. Privelîștea era spectaculoasă. Nu se așeză pe canapeaua din sala de așteptare. Stătea aproape lipit de geam și admira privelîștea clădirilor ce se întindeau din centrul orașului până spre Oceanul Pacific. Se afla la etajul al cincizeci și nouălea din U.S. Bank Tower, iar Creighton îl făcea să aștepte, cum o făcuse întotdeauna, încă de când lucra la Parker Center, de unde vedea doar spatele clădirii primăriei. Creighton se mutase la doar cinci cvartale depărtare spre vest de clădirea Departamentului de Poliție din Los Angeles, dar atinsese înălțimile semețe ale zeilor financiari din oraș.

Cu toate acestea, în ciuda privelîștii, Bosch nu înțelegea de ce companiile își făceau birourile în Bank Tower. Fiind cea mai înaltă clădire aflată la vest de Mississippi, fusese de două ori ținta unor comploturi teroriste dejucate la timp. Bosch își imagina că toți angajații care intrau în fiecare dimineață pe ușile de sticlă ale clădirii se simțeau copleșiți de o stare generală de neliniște, ce se împletea cu activitățile stresante ale muncii lor. Poate că o oarecare ușurare le-o oferea Wilshire Grand Center, un zgârie-nori din sticlă, cu vârful ascuțit, ce se înălța spre cer la câteva cvartale distanță. Când va fi terminat, va purta probabil titulatura de cea mai înaltă clădire aflată la vest de Mississippi. Va deveni, probabil, și ținta atacurilor teroriste.

Bosch profita de orice ocazie ca să privească orașul de la înălțime. La începutul carierei sale de detectiv, pe când era foarte

tânăr, accepta să lucreze în ture suplimentare pe post de cercetaș în elicopterele de recunoaștere ale departamentului, doar ca să zboare deasupra Los Angelesului și să-și amintească de întinderea lui aparent nemărginită.

Își aținti privirea asupra autostrăzii 110 și văzu că era întesată de mașini până în South Central. Observă, de asemenea, și numărul heliporturilor aflate pe acoperișurile clădirilor ce i se întindeau la picioare. Elicopterul devenise acum mijlocul de transport al elitei. Auzise că și unii dintre jucătorii bine plătiți ai echipei de baschet Lakers și Clippers luau elicopterul ca să se antreneze pe arena din Staples Center.

Geamul, suficient de gros, asigura o izolație fonică perfectă. Orașul era învăluit în tacere. Singurul lucru pe care îl auzea era glasul secretarei care oferea, la telefon, același răspuns:

– Trident Security, cu ce pot să vă ajut?

Privirea îi fu atrasă de o mașină de poliție, care se îndrepta cu viteză spre sud, pe Figueroa Boulevard, spre districtul L.A. Live. Văzu cifrele 01 pictate mari pe capotă și își dădu seama că mașina aparținea Diviziei Centrale. Era însorită de un elicopter al poliției din Los Angeles, care zbura la o altitudine mai mică decât etajul pe care se afla Bosch. Continua să-l privească atunci când o voce îi distrase atenția:

– Domnule Bosch?

Când se întoarse, văzu o femeie stând în mijlocul sălii de așteptare. Nu era secretara.

– Eu sunt Gloria. Am vorbit la telefon, spuse ea.

– Da, aşa e, răspunse Bosch. Asistenta domnului Creighton.

– Da. Încântată de cunoștință. Puteți intra acum.

– Mă bucur. Încă puțin și mă aruncam pe fereastră.

Femeia nu schiță nici măcar un zâmbet. Îl conduse pe Bosch printr-o ușă ce dădea spre un hol străjuit de-o parte și de alta de tablouri în acuarelă perfect aranjate pe peretei.

– Este sticlă rezistentă la impact, răspunse ea. Poate să reziste forței unui uragan de categoria cinci.

– E bine de știut, spuse Bosch. Am glumit, oricum. Șeful tău i-a făcut mereu pe oameni să aștepte – încă de când lucra ca director adjunct în cadrul departamentului de poliție.

– Serios? N-am observat să facă asta aici.

Răspunsul ei îi părea absurd lui Bosch, de vreme ce îl invita să intre în biroul lui Creighton cu un sfert de oră întârziere.

– Poate că a învățat lecția dintr-un manual de management pe când urca treptele ierarhiei, spuse el. „Lasă-i să aștepte, chiar dacă vin la timp!“ Îți oferă controlul asupra lor, le dai de înțeles că ești un om ocupat.

– Nu cunosc filosofia oamenilor de afaceri.

– Mai degrabă filosofia polițiștilor.

Intrără într-o anticameră mobilată cu două birouri – unul ocupat de un bărbat în vîrstă de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat la costum, iar celălalt gol, aparținând, probabil, Gloriei. Trecură printre birouri și se îndreptără spre o ușă. Tânăra o deschise și se dădu apoi la o parte.

– Poftiți! îl invită ea. Doriți o sticlă cu apă?

– Nu, mulțumesc, răspunse Bosch. Nu mi-e sete.

Intră într-o cameră și mai spațioasă, cu un birou în stânga și două canapele în dreapta, așezate una în fața celeilalte, despărțite de o măsuță de cafea cu suprafață din sticlă. Creighton stătea la birou, conferind întâlnirii lor un caracter oficial.

Trecuse mai bine de un deceniu de când Bosch îl văzuse ultima oară pe Creighton. Nu-și mai amintea ocazia, dar bănuia că fusese o ședință cu membrii echipei de poliție, unde Creighton îi informase despre bugetul alocat orelor suplimentare sau despre protocoalele de călătorie impuse de departament. Pe atunci, printre alte îndatoriri manageriale, Creighton se ocupa și de contabilitate, stabilind bugetul departamentului. Era renumit pentru politica strictă pe care o impunea în cazul orelor suplimentare, cerând

explicații detaliate pe borderouri verzi, supuse apoi aprobării forurilor superioare. Pentru că aceste aprobări, sau refuzuri, veneau de obicei după efectuarea orelor suplimentare de muncă, noul sistem era considerat drept o încercare de a-i descuraja pe polițiști să mai lucreze peste program sau, și mai rău, de a-i determina să facă ore suplimentare, pentru ca apoi să le anuleze autorizația sau să le transforme în ore de recuperare. Acest lucru iî adusese renumele lui Creighton de „Cretin“.

Deși, la scurt timp după aceea, părăsise departamentul în favoarea sectorului privat, borderourile „verzulii“ erau încă de actualitate. Amprenta pe care o lăsase asupra departamentului nu amintea, aşadar, nici de o misiune riscantă de salvare, nici de un schimb de focuri și nici de arestarea unui infractor periculos. Ci de instituirea borderourilor verzi pentru orele suplimentare de muncă.

– Intră, Harry! spuse Creighton. Ia un loc!

Bosch se îndreptă spre birou. Creighton era cu doar câțiva ani mai mare decât Harry, dar într-o formă de zile mari. Stătea la birou cu mâna întinsă. Purta un costum gri, făcut pe comandă. Afisa opulența prin toți porii. Bosch iî strânse mâna și se așeză apoi în fața lui. Nu se îmbrăcăse la patru ace pentru această întrevedere. Purta niște blugi albaștri, o cămașă de aceeași culoare din denim și o jachetă din catifea cord, în nuanțele cărbunelui, pe care o avea de cel puțin doisprezece ani. Costumele pe care le purtase în perioada când lucrase în cadrul departamentului de poliție zăcea acum în dulap, învelite în plastic. Nu intenționase să le „deranjeze“ de la locul lor doar pentru întâlnirea cu „Cretinul“.

– Ce faci, șefu? îl întrebă el.

– Nu mai sunt „șef“, răspunse Creighton râzând. Zilele alea au apus de mult. Spune-mi John!

– John, atunci.

– Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți afară. Am vorbit la telefon cu un client și clientul e mereu pe primul loc. Corect?

– Sigur, nicio problemă. Am admirat priveliștea.

Fereastra din spatele lui Creighton avea vedere în direcție opusă, spre nord-est, oferind o priveliște spre Centrul Civic și crestele înzăpezite ale munților din San Bernardino. Dar nu munții erau motivul pentru care Creighton își alesese biroul, ci Centrul Civic, bănuia Bosch. De la biroul său, Creighton vedea turla primăriei, Clădirea Administrativă a Poliției și clădirea Los Angeles Times. Toate se aflau la picioarele sale.

– E realmente spectaculos să vezi lumea din acest unghi, spuse Creighton.

Încuviințând, Bosch trecu la subiect.

– Cu ce pot să te ajut... John? întrebă el.

– În primul rând, îți mulțumesc pentru că ai venit fără să știi de ce te-am chemat. Gloria mi-a spus că te-a convins cu greu să vii.

– Da, îmi pare rău să recunosc asta. Dar, cum i-am spus și ei, nu mă interesează ofertele de muncă. Am deja de lucru.

– Da, am auzit. În San Fernando. Dar lucrezi cu jumătate de normă, nu-i aşa?

O spuse pe un ton ușor sardonic, iar Bosch își aminti o replică dintr-un film pe care îl văzuse cândva: „Dacă nu ești polițist, nu ești nimic”¹. Însemna, de asemenea, că – dacă lucrezi pentru un departament mic – ești la fel de neînsemnat.

– Îmi ocupă timpul suficient de mult, răsunse el. Mai lucrez și pe cont propriu. Preiau anumite cazuri.

– Toate cu recomandări, corect? întrebă Creighton.

Bosch îl privi un timp în tăcere.

– Ar trebui să fiu impresionat pentru că m-ai verificat? întrebă în cele din urmă. Nu vreau să lucrez aici. Nu mă interesează salariul. Si nici cazurile.

– Vreau să te întreb ceva, Harry, spuse Creighton. Știi cu ce ne ocupăm aici?

¹ Replică din filmul *Blade Runner*, regizat de Ridley Scott în 1982 (n.tr.)

Înainte de a-i răspunde, Bosch își aținti privirea peste umărul bărbatului asupra munților din depărtare.

– Știu că oferiți un nivel înalt de securitate celor care și-o permit, răsunse el.

– Exact, rosti Creighton, ridicând trei degete de la mâna dreaptă în încercarea de a forma un trident, bănuia Bosch. Trident Security, continuă el. Companie specializată în securitatea financiară, tehnologică și personală. Am înființat sucursala din California acum zece ani. Avem birouri aici, în New York, și în Boston, în Chicago, în Miami, în Londra și în Frankfurt. Suntem pe cale să deschidem încă o sucursală la Istanbul. Suntem o companie mare, cu mii de clienți și numeroase legături în breasla noastră.

– Mă bucur pentru voi, răsunse Bosch.

Înainte de a se întâlni cu Creighton, petrecuse zece minute pe internet ca să afle câte ceva despre Trident. Compania, care oferea servicii de securitate de nivel înalt, fusese înființată la New York, în 1996, de către Dennis Laughton, un magnat din industria navală, care fusese răpit și răscumpărat în Filipine. Laughton angajase inițial, ca pion principal, un fost comisar de poliție din NYPD (New York Police Department) și procedase apoi la fel în toate orașele unde deschise sucursale, cooptând de partea sa câte un ofițer sau un comandant de rang înalt din departamentul local de poliție, ca să promoveze imaginea companiei prin mass-media și să-și asigure cooperarea poliției locale, o condiție indispensabilă pentru buna funcționare a afacerii. Se zvonea că, în urmă cu zece ani, Laughton încercase să-l angajeze pe șeful poliției din Los Angeles, dar, pentru că acesta îi refuzase oferta, apelase la serviciile lui Creighton.

– I-am explicat asistentei tale că nu vreau să lucrez cu Trident, spuse Bosch. Mi-a răspuns că nu e vorba despre asta. Ce-ar fi să-mi spui despre ce e vorba, ca să încheiem subiectul și să ne vedem de treburile noastre?

– Te asigur că nu-ți ofer de lucru în cadrul companiei noastre, răsunse Creighton. Ca să fiu sincer, trebuie să ne bucurăm de

cooperarea și respectul Departamentului de Poliție din Los Angeles
Respect pentru oameni și cărți
ca să rezolvăm problemele delicate în care sunt implicați clienții noștri și poliția. Dacă te-am luat ca asociat la Trident, acest lucru ar putea fi o problemă.

- Te referi la procesul meu.
- Exact.

Cu un an în urmă, Bosch fusese implicat într-un proces prelungit împotriva departamentului unde lucrase mai bine de treizeci de ani. Dăduse departamentul în judecată, deoarece considera că fusese obligat să iasă ilegal la pensie. Cazul îi atrăsese antipatia forurilor superioare. Nu părea să mai aibă vreo importanță faptul că, în perioada cât purtase insigna, adusese în fața justiției peste o sută de infractori. Litigiul se rezolvase în cele din urmă, dar forurile superioare din departament continuau să-l trateze cu ostilitate.

- Așadar, dacă m-ai cooptat în echipa Tridentului, ai pune în pericol relațiile cu poliția din Los Angeles, spuse Bosch. Te înțeleg. Totuși, ai nevoie de serviciile mele. Despre ce e vorba?

Creighton încuviință. Era timpul să treacă la subiect.

- Ai auzit de Whitney Vance? întrebă el.
- Firește, răsunse Bosch, dând afirmativ din cap.
- Este unul dintre clienții noștri, continuă Creighton. Ca și compania lui, Advance Engineering.

- Whitney Vance trebuie să aibă vreo optzeci de ani.
- Optzeci și cinci, de fapt. Şi...

Deschizând sertarul din mijloc al biroului său, Creighton scoase un document și îl puse pe masă între ei. Era un cec, însoțit de un stat de plată. Pentru că nu purta ochelarii, Bosch nu reușea să vadă suma sau celelalte detalii.

- Vrea să îți vorbească, încheie Creighton.
- Despre ce anume? întrebă Bosch.
- Nu știu. A spus că este o chestiune privată și a insistat să discute cu tine. A spus că va detalia problema numai cu tine. A semnat

acest cec în valoare de zece mii de dolari, bani care îți aparțin dacă te duci la întâlnire, fie că vei accepta sau nu propunerea.

Bosch nu știa ce să spună. Deocamdată, nu avea probleme financiare, datorită soluționării procesului, dar depusese banii în câteva conturi de investiție pe termen lung, menite să-i asigure bătrânețea, asigurându-i o sumă substanțială și fiicei sale. Ea mai avea încă doi ani de facultate, plus taxele de absolvire. Promise burse generoase, dar Bosch continua să-o ajute, aflându-se, pe termen scurt, într-un impas financiar. Cei zece mii de dolari picau, astfel, cum nu se poate mai bine.

– Când și unde va avea loc această întâlnire? întrebă în cele din urmă.

– Mâine-dimineață, la ora 9.00, la locuința din Pasadena a domnului Vance, răsunse Creighton. Adresa o găsești pe chitanța cecului. Poate alegi vreo ținută ceva mai elegantă.

Ignorându-i ironia legată de alegerea sa vestimentară, Bosch își scoase ochelarii din buzunarul jachetei. Îl puse la ochi și luă cecul. Era emis pe numele lui întreg – Hieronymus Bosch.

O linie perforată străbătea partea de jos a cecului. Sub ea erau scrise locul și ora întâlnirii, cât și cuvintele: „Fără arme de foc“. Bosch împături cecul și îl puse în buzunarul jachetei, scrutându-l cu privirea pe Creighton.

– De aici, mă duc direct la bancă, spuse el. Depun cecul și, dacă nu vor fi probleme, mâine mă voi duce la întâlnire.

– Nu vor fi probleme, răsunse Creighton, cu un rânjet pe buze. Bosch încuviință.

– Atunci, aşa rămâne, spuse apoi, ridicându-se în picioare.

– Încă un lucru, Bosch, interveni Creighton.

Nu-i scăpă faptul că fostul său șef îl „degradase“ în doar zece minute, renunțând la familiaritatea numelui mic în favoarea tonului oficial impus de numele de familie.

– Ce e? întrebă el.

– Habar nu am ce intenționează bătrânul să te roage, dar trebuie să știi că îl protejez cu strășnicie, răsunse Creighton. Nu este doar un simplu client și n-aș vrea să-i tragă cineva clapa în această etapă a vieții sale. Indiferent de misiunea pe care îți-o va încredința, vreau să mă întii la curent cu fiecare pas pe care îl faci.

– Să-i trag clapa? Dacă am înțeles bine, tu m-ai sunat, Creighton. Fraierul, în toată povestea asta, sunt eu. Și n-am cum să-mi scot părleala, indiferent cât mă plătește.

– Te asigur că nu e deloc aşa. Singura ta „părleală“ este călătoria în Pasadena, pentru care tocmai ai primit zece mii de dolari.

– Bine, spuse Bosch. Te cred pe cuvânt. Mă voi întâlni mâine cu bătrânul și voi afla despre ce e vorba. Dar dacă devine clientul meu, atunci toată povestea asta va rămâne între mine și el. Dacă Vance nu te implică în mod explicit, ieși total din joc. Așa lucrez eu. Indiferent cine este clientul.

Bosch se îndreptă apoi spre ușă. Ajuns în prag, se întoarse spre Creighton.

– Îți mulțumesc pentru priveliște.

Și plecă, închizând ușa în urma lui.

În drum spre ieșire, se opri la biroul secretarei, care îi validă ticketul de parcare. Voia să pună cheltuielile de parcare, în valoare de douăzeci de dolari, cât și cele pentru serviciile de spălătorie auto pe statul de plată al lui Creighton.